

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci
žalobce: **T. U. V.**, narozený „X“, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
t. č. bytem „X“,
zastoupený Mgr. Gabrielou Kopuleťou, advokátkou,
se sídlem Havlíčkova 11, 110 00 Praha 1,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky**,
se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 2. 2018, č. j. OAM-682/ZA-ZA11-HA10-2017,

takto:

- I.** Žaloba **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Ustanovené zástupkyni žalobce Mgr. Gabriele Kopuletové **se přiznává** odměna ve výši 6 800 Kč, která jí bude vyplacena do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě, doplněnou prostřednictvím ustanovené zástupkyně dne 12. 4. 2018, domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 2. 2018, č. j. OAM-682/ZA-ZA11-HA10-2017, E. č. „X“, jímž bylo o žádosti žalobce ve věci udělení mezinárodní ochrany rozhodnuto tak, že žádost je dle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), nepřipustná, a proto žalovaný řízení o této žádosti dle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

2. Žalobce v žalobě namítal, že ve správním řízení došlo k porušení § 10a odst. 1 písm. e), § 11 odst. 1 písm. b) a § 25 písm. i) zákona o azylu ve spojení s § 2, § 3 a 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Konkrétně žalobce spatřoval pochybení správního orgánu v tom, že v průběhu správního řízení uvedl nové skutečnosti, které nasvědčují tomu, že v předmětném případě existují důvody zvláštního zřetel hodné pro udělení azylu dle § 14 zákona o azylu, a to jeho zdravotní stav a rodinné důvody. Žalobce trval na tom, že žalovaný měl v předmětné věci meritorně rozhodnout, a nikoliv správní řízení zastavit. K tomu žalobce doplnil, že v napadeném rozhodnutí navíc absentuje úvaha o tom, zda a proč dospěl žalovaný k závěru o nepřípustnosti opakované žádosti. Žalobce připustil, že opakovanou žádost podal ze snahy získat oprávnění k pobytu formou humanitárního azylu nebo doplňkové ochrany. Žalobce zdůraznil, že bude-li muset z území České republiky vycestovat, dojde k porušení jeho práva na respektování soukromého a rodinného života, což je podle jeho názoru důvod pro udělení doplňkové ochrany. Žalobce připomněl, že jeho manželka a syn mají na území České republiky povolení k trvalému pobytu, přičemž po návratu do země původu pro něho bude nemožné získat povolení k pobytu na území České republiky, neboť českými orgány bylo rozhodnuto o zrušení jeho pobytu na území České republiky.
3. Žalobce dále namítal, že napadené rozhodnutí je vnitřně rozporné, neboť žalovaný si jako podklad pro rozhodnutí vyžádal informace k léčbě diabetu ve Vietnamské socialistické republice, a přitom se jeho žádostí meritorně nezabýval. Žalobce vyjádřil přesvědčení, že žalovaný založil své rozhodnutí na nesprávných skutkových závěrech, důkazy objektivně nevyhodnotil a přehlížel jejich celkové souvislosti, čímž zatížil napadené rozhodnutí vadou nezákonnosti.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný spolu s předložením správního spisu soudu poskytl i písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Žalovaný popřel oprávněnost námitek žalobce, neboť neprokazují, že by žalovaný porušil některé ustanovení správního řádu či zákona o azylu. Žalovaný trval na tom, že zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl, opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí a po jejich vyhodnocení shledal, že žalobce ve své druhé žádosti neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění žalobce předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a které by svědčily o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu, a proto žádost vyhodnotil jako nepřípustnou. Žalovaný odkázal na správní spis a na žalobou napadené rozhodnutí. Závěrem žalovaný připomněl, že řízení o mezinárodní ochraně je zcela výjimečným institutem, který nejde zaměňovat s jinými formami pobytu, které jsou upraveny v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

Posouzení věci soudem

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

5. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně ve vyjádření k žalobě souhlasil a žalobce se po řádném poučení, že může vyslovit souhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřil.
6. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. a § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.
7. Po přezkoumání skutkového a právního stavu v rámci žalobních námitek dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
8. Ze správního spisu postoupeného žalovaným soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 13. 3. 2015 podal žalobce první žádost o udělení mezinárodní ochrany. Jako důvod své žádosti uvedl, že chce na území České republiky zůstat se svou rodinou. Žalobce podotkl, že na území České republiky žije dlouho a chce tu žít dál. Ke zdravotnímu stavu uvedl, že se cítí být zdravý. V protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany doplnil, že ve Vietnamu nemá žádný majetek, nemá tam kde bydlet. V České republice byl odsouzen za drogovou kriminalitu a obává se, že by ve Vietnamu trest mohl pokračovat a byl by uvězněn.
9. V protokolu o pohovoru k druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 23. 8. 2017 žalobce uvedl, že se u něho asi před rokem projevila cukrovka. K tomu žalobce doplnil, že to není nic vážného, pracovat může, neboť bere dvakrát denně léky. Pokud by se však vrátil do země původu, pak by si nemohl najít práci a neměl by na léčbu. Ve Vietnamu se za všechno platí, i když je člověk pojištěn. Do Vietnamu se nechce vrátit se svou rodinou, neboť jim zde zajistil vyšší životní úroveň, jsou zde zvyklí a jeho syn půjde již do 4. třídy základní školy. V poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 23. 8. 2017 žalobce jako důvod druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že chce žít se svou manželkou a dítětem na území České republiky, chce zde mít pobyt, pracovat zde a užít si tak svou rodinu. Také se chce v České republice léčit, neboť ve Vietnamu tuto možnost nemá.
10. Žalovaný si dále jako podklad pro rozhodnutí vyžádal informace z cizineckého informačního systému, informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 26. 5. 2015, č. j. 98851/2015-LPTP, výroční zprávu Amnesty International ze dne 22. 2. 2017 – stav lidských práv ve světě – Vietnam, údaje o zemi Vietnam od Mezinárodní organizace pro migraci z května 2016, výroční zprávu Human Rights Watch 2017 – Vietnam ze dne 12. 1. 2017, zprávu organizace Freedom House z ledna 2017 – Svoboda ve světě v roce 2017 –

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Vietnam, informaci organizace International SOS ze dne 8. 6. 2016, č. j. BMA 8227, o dostupnosti léčby diabetu mellitu, chronické nedostatečnosti ledvin, arteriální hypertenze a spinální stenózy včetně dostupnosti léků a informaci organizace International SOS ze dne 5. 7. 2016, č. j. BMA 8360, o dostupnosti léčby posttraumatické stresové poruchy a diabetu mellitu včetně dostupnosti léků.

11. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.
12. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná podal-li cizinec opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřijatelnou podle § 11a odst. 1 zákona o azylu.
13. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které
 - a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a
 - b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu.
14. V ustanovení § 12 je uvedeno, že azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
15. Dle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle odst. 2 se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje
 - a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
 - b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
 - c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
 - d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
16. Podává-li žadatel o mezinárodní ochranu opakovanou žádost, stanoví zákon o azylu pro věcné posouzení žádosti podmínku tvrzení nových skutečností či zjištění, které nebyly bez zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení. Je tedy povinností žadatele, aby takovéto Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nové skutečnosti či zjištění správnímu orgánu v nové žádosti uvedl. Tvrzené nové skutečnosti musejí pak současně splňovat i druhou podmínku obsaženou v § 11a odst. 1 písm. b), a to že tyto skutečnosti svědčí o tom, že by cizinec mohl být ve své vlasti pronásledován z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu či že mu hrozí vážná újma dle § 14a zákona o azylu.

17. Z předloženého správního spisu soud zjistil, že žalobce touto žalobou napadá již v pořadí druhé rozhodnutí žalovaného, jímž žalobci nebyla přiznána mezinárodní ochrana dle zákona o azylu. Meritorní soudní přezkum rozhodnutí o první žádosti, byl proveden rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 8. 3. 2017, č. j. 42 Az 6/2015-52, kterým byla žaloba žalobce zamítnuta pro nedůvodnost. Následná kasační stížnost žalobce proti rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem byla usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 6. 2017, č. j. 2 Azs 92/2017-30, odmítnuta pro nepřijatelnost.
18. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 06. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65 (dostupný na www.nssoud.cz) vyplývá, že hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotně-právní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.
19. V předmětné věci je mezi stranami sporné, zda žalobce při své opakované (druhé) žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl nové skutečnosti, které bez své viny nemohl uvést již v první žádosti o mezinárodní ochranu a které zároveň mohou naplnit obavu z pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu či nebezpečí vážné újmy žalobce ve smyslu § 14a zákona o azylu.
20. Primárně se soud zabýval otázkou, zda žalobce ve své opakované žádosti uvedl nové skutečnosti, které bez své viny nemohl učinit předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení. K tvrzení žalobce, že chce na území České republiky zůstat se svou rodinou, soud konstatuje, že tuto skutečnost žalobce jako důvod pro udělení mezinárodní ochrany uvedl již v první žádosti o udělení azylu. Toto tvrzení žalobce se tak nedalo vyhodnotit jako nová skutečnost pro udělení mezinárodní ochrany. Žalobce tvrdil, že novou skutečností rozhodnou pro udělení azylu byl jeho zdravotní stav. K tomuto tvrzení soud konstatuje, že ve své první žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce uvedl, že se cítí být zdravý. Žalovaný tak neměl důvod se v předchozím správním řízení meritorně vypořádávat s otázkou zdravotního stavu žalobce. Nicméně ve své druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce uvedl, že onemocněl cukrovkou a v České republice se chce léčit, neboť ve Vietnamu takovou možnost nemá. Podle názoru soudu se v případě poukazu na zdravotní stav jedná o novou skutečnost, kterou bez svého zavinění nemohl uvést žalobce ve své první žádosti, neboť ke změně zdravotního stavu došlo až po rozhodnutí o předchozí žádosti (dle tvrzení žalobce došlo k odhalení onemocnění v srpnu 2016). První podmínku uvedenou v § 11a odst. 1 písm. a) zákona o azylu považuje tedy soud za splněnou.
21. Dle právní úpravy účinné do 17. 12. 2015 postačovalo splnění podmínky tvrzení nových Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

skutečností k tomu, aby byla opakovaná žádost shledána jako přípustná a správní orgány musely přezkoumat meritorně opakovanou žádost cizince o mezinárodní ochranu v plném rozsahu. Po novele provedené zákonem č. 314/2015 Sb., kterým se mění zákon č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, přibyla další kumulativní podmínka pro shledání opakované žádosti o azyl jako přípustné, a to podmínka, že nově uvedené skutečnosti svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a téhož zákona. Z nové dikce zákona tedy jednoznačně vyplývá, že například nové skutečnosti, kterými by cizinec v opakované žádosti poukazoval na možnost přiznání humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, nejsou samy o sobě důvodem pro shledání opakované žádosti o mezinárodní ochranu jako přípustné a nezakládají nutnost opakovaně posoudit meritorně žalobcovu žádost.

22. Druhou podmínku, tedy že nově uvedené důvody pro udělení mezinárodní ochrany svědčí o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a téhož zákona, soud již za splněnou nemá. Tvrzení žalobce o zdravotních problémech nemůže dle soudu svědčit o nebezpečí vystavení žalobce pronásledování v zemi původu z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Zbývalo tedy posoudit, zda mu v případě návratu do země původu předmětné zdravotní problémy nemohly způsobit hrozbu vážnou újmu podle § 14a zákona o azylu. Žalobce namítal, že onemocněl cukrovkou a trval na tom, že v zemi původu nemá možnost se léčit. Obecně se onemocnění a zdraví žadatele o azyl posuzuje podle § 14 zákona o azylu, který bývá označován jako humanitární azyl. Ustanovení § 14 zákona o azylu však v § 11 a odst. 1 písm. b) zákona o azylu není výslovně uvedeno. Ze skutečností uvedených v ustanovení § 14a odst. 2 zákona o azylu, které vymezuje, co se považuje za vážnou újmu dle zákona o azylu, lze k tvrzení žalobce vztáhnout pouze skutečnost uvedenou pod písm. d) citovaného ustanovení, tedy hrozbu, že by vycestování žalobce bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Z podkladů nashromážděných žalovaným, konkrétně z Informace Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) vyplývá, že zdravotní systém ve Vietnamu se zlepšuje. Vietnamský systém zdravotní péče je rozdělen na povinné zdravotní pojištění a dobrovolné zdravotní pojištění. Zdravotnické služby jsou dostupné pro každého. Když však nemá osoba pojištění, musí hradit všechny náklady. Některé provinční nemocnice se specializují na léčbu závažných onemocnění a nabízejí všechny základní diagnostické služby. Z informace organizace International SOS ze dne 8. 6. 2016, č. j. BMA 8227 o dostupnosti léčby diabetu mellitu, chronické nedostatečnosti ledvin, arteriální hypertenze a spinální stenózy včetně dostupnosti léků a z informace organizace International SOS ze dne 5. 7. 2016, č. j. BMA 8360 o dostupnosti léčby posttraumatické stresové poruchy a diabetu mellitu včetně dostupnosti léků bylo zjištěno, že možnosti lékařské péče jsou v případě diabetu mellitu dostupné a dostupná je ve Vietnamu i většina léků. Žalobce ve druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že se u něho před rokem objevila cukrovka, není to nic vážného, neboť pracovat může, jen bere dvakrát denně léky. Žalobce tedy užívá léky, inzulin si nepíchá. Žalovaný tedy zhodnotil zdravotní stav žalobce a dostupnost léčby v jeho zemi původu. Dospěl pak k závěru, že léčba diabetu je v zemi původu žalobce dostupná a v případě vycestování mu nehrozí ohrožení života či zdraví. Na základě toho pak žalovaný dovodil, že v případné vycestování žalobce by nebylo v rozporu Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

s mezinárodními závazky České republiky. S tímto závěrem se plně ztotožnil i soud. Poukaz žalobce na zdravotní stav dle soudu nesvědčí o tom, že by mu v zemi původu hrozilo nebezpečí vážné újmy dle § 14a zákona o azylu.

23. S ohledem na uvedené skutečnosti soud neshledal pochybení žalovaného a podmínku uvedenou v § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu má soud z uvedených důvodů za nesplněnou.
24. V žalobou napadeném rozhodnutí tak žalovaný dle soudu správně dospěl k závěru, že s ohledem na nesplnění druhé z kumulativních podmínek zakotvených v § 11a odst. 1 zákona o azylu je nutno opakovanou žádost žalobce o přiznání mezinárodní ochrany považovat za nepřipustnou dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. S tímto závěrem se plně ztotožnil i soud.
25. Soud nemohl přisvědčit ani námitce žalobce v tom smyslu, že by se žalovaný k jeho novému důvodu pro udělení mezinárodní ochrany nevyjádřil, neboť na straně 3 - 4 napadeného rozhodnutí žalovaný popsal, z jakých důvodů nejsou žalobcem tvrzené zdravotní potíže důvody pro posouzení jeho opakované žádosti jako přípustné.
26. Soud má také za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu § 3 správního řádu s tím, že rozhodnutí je taktéž přesvědčivě odůvodněno dle požadavků § 68 odst. 3 správního řádu, a naplňuje požadavky na identifikaci účastníků řízení ve smyslu § 68 odst. 2 ve spojení s § 27 odst. 1 a § 18 odst. 2 správního řádu. Nebylo rovněž shledáno, že by žalovaný rozhodoval odlišně oproti skutkově podobným nebo totožným případům. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu, a proto soud žalobu výrokem I. podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
27. Současně soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.
28. Výrokem rozsudku III. soud pak přiznal odměnu ustanovené zástupkyni žalobce Mgr. Gabriele Kopuleté, která byla ustanovena usnesením zdejšího soudu ze dne 5. 4. 2018, č. j. 42 Az 3/2018-22. Podle ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s. hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování osoby, je-li zástupce advokátem, hradí stát. V daném případě ustanovenému zástupci náleží odměna, včetně náhrady hotových výdajů, ve výši 6 800 Kč, která se skládá z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby po 3 100 Kč podle ustanovení § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a ust. § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění po 1. 1. 2013 [převzetí věci - § 11 odst. 1 písm. b), doplnění žaloby - § 11 odst. 1 písm. d)]; a dále z částky 600 Kč za s tím související dva režijní paušály po 300 Kč podle ust. § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. ve znění po 1. 9. 2006. Odměna bude ustanovené zástupkyni vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem v obvyklé lhůtě, tj. do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem dne 5. března 2019

Mgr. Václav Trajer, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)